

for os og sige: Lær her af mig! Det kan ikke være den rigtige Vej at gaae frem paa, og det maa nødvendigt hidrøre fra en urigtig Opfattelse af Forholdet. Deter dobbelt vigtigt i det nuværende Stille, at Regjeringen i denne Art Sager, i de indre Reformsager, fatter sin Stilling skarpt og seer Sagen velvilligt i Die; thi Regjeringen maa selv have lagt Mærke til, at det er vanskeligt for os at gaae sammen; men det er nødvendigt, og begge disse to Dele skulle kunne bringes tilveie. Det kan Regjeringen, og den ærede Premierminister fremfor nogen Anden, gjøre; men saa kan han ikke behandle Lovforslag af denne Art paa den Maade, som han her tilsigter. Jeg forstaaer meget godt, naar den høitærede Minister siger: „jeg maa være meget forsigtig i mine Udtalelser ligeoverfor dette Lovforslag, da de Meninger, der skulle blive de afgjørende for Regjeringen, endnu ikke ere bestemte.“ Da Regjeringen ikke har den behørig Sagkundskab og ikke har kunnet tilægge sig den, fordi den har manglet Midlerne dertil, — den er ofte langt fra disse Midler, — saa vil jeg indrømme, at det er nødvendigt, men der er en lang Vej, inden dette Lovforslag bliver færdigt, og, naar Regjeringens Lovforslag da kommer frem, naar dette Lovforslag møder et Lovforslag fra Regjeringen, saa betyder dette sidste Lovforslag ikke andet end et Mittel til at corrigere det første, thi det har ingen Prioritet; Prioritet faaer kun det, der bliver leveret først, og den ærede Minister kan ikke forlange, at et Lovforslag her skal forsvinde, fordi han lægger et andet ved Siden af. Han kan forlange, at vi tage Hensyn til det andet; han kan forlange, at vi i Fællesskab arbeide hen til at naae Noget, som kan blive anerkendt fra begge Sider, af den hele lovgivende Magt, men Mere kan han ikke forlange. Naar han derfor siger: Jeg kan ikke indestaae for, at dette Lovforslag, naar det bliver færdigt fra Rigsdagen, vil faae Regjeringens Sanction, thi endnu kan Regjeringen ikke udtale sin bestemte Mening om de enkelte Puncter deri, saa forstaaer jeg det, og, naar den ærede Minister siger: Jeg haaber, inden dette Lovforslag kommer til endelig Behandling, paa det sidste Stadium, at Regjeringen skal være kommen til en saadan endelig Me-

ning, at den maaffee kan fremlægge den i et bestemt Lovforslag, som da maaffee kan træde istedetfor dette, isald det skulde finde Bisald hos den Afdeling af Rigsdagen, hvor Loven da er, saa kan jeg ogsaa forstaae det; men Mere kan den ærede Minister ikke sige eller forlange, at vi skulle tage godt op.

Indenrigsministeren: Regjeringen har dog vistnok ligesaafuldt som Thinget Initiativet til Lovgivningen. Naar Regjeringen er beskæftiget med en Sag, som kun er faa af Rigsdagens Medlemmer bekendt, og som kræver mange og nøiagtige Undersøgelser, og Thinget saa ikke vil lade Regjeringen have Ro til at faae et Lovudkast om denne Sag udarbejdet, men fremsætter et særegt Lovudkast derom, saa troer jeg, Regjeringen er fuldkommen besøiet til at holde sig tilbage saalænge, indtil den bliver istand til at forelægge sit eget Lovudkast. Det er sagt, at det er Regjeringens Mangel paa Sagkundskab, som har gjort, at den ikke tidligere har kunnet komme frem med Lovudkastet. Jeg maa tilstaae, at der er Mangel paa Sagkundskab hos Regjeringen; hverken Regjeringens øvrige Medlemmer eller jeg tiltroer sig at kjende alle mulige Forhold, saaledes som man kunde ønske det, naar der er Spørgsmaal om at give omfattende Love; men jeg troer derfor ikke, at Regjeringen behøver at tillægge sig mindre Sagkundskab end den, man kan finde hos Thinget med Hensyn til den omhandlede Sag. Jeg troer, at Regjeringen har gjort sig nøie bekendt med alle de Betragtninger, som kunne faae Indflydelse paa denne Sags Behandling, og jeg troer, at man gjør ilde i at have en forudfattet Mening om Regjeringens Mangel enten paa Evne eller paa Villie til at komme frem med et Lovudkast, som kunde tilfredsstille de forstandige og billige Dnsfer, man kunde have i den omhandlede Henseende. Det er sagt, at, naar Regjeringen vilde have forsynet Thinget eller Udvalget med de Dplysninger, man kunde behøve, saa vilde man kunne have været istand til fuldstændigt at have bearbejdet Sagen; men jeg maa derved dog bemærke, at der ikke er begjært saadanne Dplysninger.

Monrad: Jo, man har f. Ex. begjært Lagthingets Betænkning; men den er bleven